

Arrest

nr. 269 348 van 3 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat C. TAYMANS
Berckmansstraat 83
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 februari 2022 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Cécile TAYMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 23 september 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 27 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekers vingerafdrukken zowel op 2 juli 2019 als op 20 december 2019 reeds werden geregistreerd door Frankrijk in het kader van een in dit land ingediend verzoek om internationale bescherming.

1.3. Verzoeker wordt op 11 oktober 2021 gehoord in het kader van de toepassing van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Verweerder richt op 27 oktober 2021 een verzoek tot terugname aan de Franse autoriteiten, dit op grond van artikel 18(1)(b) van de Dublin III-verordening. Op 8 november 2021 stemmen de Franse autoriteiten in met dit verzoek, op grond van artikel 18(1)(d) van de Dublin III-verordening.

1.5. Op 30 november 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoeker wordt een termijn van 10 dagen gegeven om zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten. Verzoeker dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissingen. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het rolnr. 270 252.

1.6. Verzoeker wordt op 14 februari 2022 opnieuw gehoord in verband met een mogelijke gedwongen overdracht naar Frankrijk.

1.7. Op 24 februari 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

de heer, die verklaart te heten,

naam : [L.]

voornaam : [B.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Guinee

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 08/11/2021, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 25/12/2021, met een termijn van 10 dagen. Op 14/01/2022 diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Duitsland wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 30/11/2021.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 14/02/2022 dat hij bang is om in Frankrijk op straat te moeten slapen. Betrokkene verklaart dat hij last heeft van zijn lever. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Frankrijk: dlt risico werd reeds beoordeeld in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 30/11/2021. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenmin het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 30/11/2021. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 14/02/2022 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]

1.8. Verzoeker dient, naast de huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ook een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in, met het oog op de versnelde behandeling van de hangende schorsing in de zaak met rolnr. 270 252.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Waar verzoeker vraagt huidig beroep in het Frans te behandelen, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop te wijzen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen, maar op dwingende wijze wordt geregeld door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De bestreden akte werd genomen in de Nederlandse taal. In de huidige stand van de procedure volstaat deze vaststelling om de zaak te behandelen in het Nederlands. Daarbij moet worden vastgesteld dat verzoeker erin is geslaagd om op zeer omstandige en gedetailleerde wijze uiteen te zetten in welke mate de bestreden akte naar zijn oordeel onwettig is, of in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zodat niet valt in te zien op welke wijze de daadwerkelijkheid van het beroep, zoals dat wordt gegarandeerd door artikel 13 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (hierna:

het EVRM), in het gedrang zou komen doordat het Nederlands als proceduretaal wordt gehanteerd bij de behandeling van de vordering die een hoogdringend karakter heeft.

2.2. Ambtshalve moet verder worden vastgesteld dat de Raad geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Nu vaststaat dat verzoeker is vastgehouden met het oog op een overdracht aan Frankrijk en gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te worden aangenomen. Verweerder betwist dit ook niet in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 27 van de Dublin III-verordening, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij zijn middel:

“1. En droit

1.1

ALORS QUE les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent à l'autorité administrative une obligation générale de motivation des actes administratifs à portée individuelle ;

QUE l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 dispose expressément que :

« La motivation exigée consiste en l'indication dans l'acte des considérations de faits et de droit servant de fondement à la décision », et que « la motivation doit être adéquate » ;

QUE l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers précise que l'obligation de motivation s'applique aux décisions relatives aux étrangers ;

QUE le principe général de bonne administration impose également à l'autorité administrative une obligation de motivation matérielle de tout acte administratif ;

QUE l'obligation de motivation formelle comprend donc deux aspects : l'existence d'une motivation, et le caractère adéquat de celle-ci ;

QUE « le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation ; la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs » (C.E., 25 avril 2002, n°105.385) ;

QUE Votre Juridiction l'a souligné, à la suite du Conseil d'Etat :

« (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment C.E., arrêt n° 115.571 du 10 février 2003). La réponse apportée par la partie défenderesse et rappelée plus haut s'assimile davantage à une formulation stéréotypée et générale qu'à un examen spécifique des circonstances invoquées par le requérant (en ce sens: C.E., 2 juin 2003, n° 120.101). » CCE, arrêt n° 16.564 du 29/09/08 ;

« (...) pour satisfaire aux exigences de la loi du 29 juillet 1991, une décision administrative doit faire apparaître, de façon claire et non équivoque, le raisonnement de son auteur, de manière à permettre aux administrés de connaître les justifications de la mesure prise et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle » (voir notamment C.E., arrêt n° 115.571 du 10 février 2003) ;

QU'une motivation entachée de contradiction n'est par conséquent pas adéquate ;

QU'une motivation stéréotypée ne satisfait pas davantage au prescrit légal ;

QUE dans un arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002, le Conseil d'Etat a précisé l'étendue des obligations de la partie adverse en la matière :

« (...) la motivation lacunaire et stéréotypée de la décision attaquée ne démontre pas qu'une vérification quelconque aurait été effectuée par la partie adverse quant à la nécessaire recherche d'un équilibre ou d'une élémentaire proportion entre les droits du requérant et l'intérêt de la sécurité nationale ou de l'ordre public »

QUE le principe général de bonne administration impose par ailleurs à l'autorité administrative une obligation de prudence et de minutie en vertu de laquelle l'autorité administrative est tenue de statuer en tenant compte de tous les éléments particuliers propres à la cause concernée, et à cette fin, est tenue de « prendre toutes les mesures nécessaires et de récolter le plus d'informations possible pour rendre sa décision » ;

1.2.

QUE l'article 13 de la CEDH garantit le droit à un recours effectif ;

QUE le droit à un recours effectif est également consacré par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

1.3.

QUE l'article 3 de la CEDH interdit tout traitement inhumain ou dégradant ;

QUE l'article 3 de la CEDH emporte une double obligation envers les Etats membres, celle de s'abstenir d'infliger tout traitement inhumain ou dégradant, et celle de prendre toutes les mesures nécessaires en vue d'éviter qu'un tel traitement soit infligé ;

QUE lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la CEDH est invoqué, les autorités compétentes doivent l'évaluer in concreto, en tenant compte des particularités et du profil de l'étranger qui l'invoque, et procéder à un examen aussi rigoureux que possible des éléments invoquant l'existence d'un risque de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, MSS/Belgique et Grèce, §§ 293 et 388) ;

QU'il découle des articles 1 et 3 de la CEDH, une obligation pour les États contractants de ne pas expulser une personne dans un pays s'il y a des motifs sérieux et réels de croire que l'intéressé y courra un risque réel de traitements inhumains et dégradants ;

1.4.

QUE l'article 13 de la CEDH garantit le droit à un recours effectif ;

QUE le droit à un recours effectif est également consacré par l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ;

1.5.

QUE l'article 74/13 de la loi des étrangers du 15/12/1980 prévoit que :

"lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné"

QUE l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement et du Conseil du 16/12/2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier prévoit que :

« Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte :

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,
 - b) de la vie familiale,
 - c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,
- et respectent le principe de non-refoulement. »

1.6.

QU'il existe un principe général de droit « qui impose à l'administration qui s'apprête à prendre une mesure défavorable, d'offrir à l'administré l'occasion d'être entendu, dans des conditions telles qu'il soit en mesure de présenter utilement les arguments propres à sauvegarder ses intérêts »¹ ;

Qu'il s'agit du principe général de droit belge « audi alteram partem » qui s'impose aux administrations telles que l'Office des étrangers ;

Que le Conseil d'Etat a, dans un arrêt n°230 256 du 19 février 2015, rappelé que

« Le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, est consacré par le principe général du droit Audi alteram partem, invoqué par le requérant. Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu doit permettre à l'administration compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause

et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. »2 ;

Que ce principe général de droit s'applique au cas d'espèce dans la mesure où la décision attaquée est une mesure défavorable au requérant ;

Que le principe « audi alteram partem » est également consacré dans le droit de l'Union Européenne par le biais des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union Européenne ;

Que la Cour de Justice de l'Union européenne, dans un arrêt C-277/11 du 22 novembre 2012, a jugé :

« 81 À cet égard, il importe de rappeler que, selon une jurisprudence constante de la Cour, le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union (voir, notamment, arrêts du 28 mars 2000, *Krombach*, C-7/98, Rec. p. I-1935, point 42, et du 18 décembre 2008, *Sopropé*, C-349/07, Rec. p. I-10369, point 36).

82 En l'occurrence, s'agissant plus particulièrement du droit d'être entendu dans toute procédure, lequel fait partie intégrante dudit principe fondamental (voir en ce sens, notamment, arrêts du 9 novembre 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commission*, 322/81, Rec. p. 3461, point 7, et du 18 octobre 1989, *Orkem/Commission*, 374/87, Rec. p. 3283, point 32), il est aujourd'hui consacré non seulement par les articles 47 et 48 de la Charte, qui garantissent le respect des droits de la défense ainsi que du droit à un procès équitable dans le cadre de toute procédure juridictionnelle, mais également par l'article 41 de celle-ci, qui assure le droit à une bonne administration.

(...)

86 Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87 Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, non encore publié au Recueil, points 64 et 65). »

Que votre Conseil, dans un arrêt du 19 mars 2013 a également indiqué que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêt *M.*, EU:C:2012:744, point 87 et jurisprudence citée). [...] Toutefois, selon une jurisprudence de la Cour également constante, les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à la condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêts *Alassini e.a.*, C-317/08 à C 320/08, EU:C:2010:146, point 63; *G. et R.*, EU:C:2013:533, point 33, ainsi que *Texdata Software*, C 418/11, EU:C:2013:588, point 84). [...] Par conséquent, il découle de l'obligation de prendre, à l'égard des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur leur territoire, une décision de retour, prescrite par l'article 6, paragraphe 1, de cette directive, aux termes d'une procédure équitable et transparente, que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...] Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

Que la partie adverse met en oeuvre le droit de l'union en adoptant l'acte attaqué rendant ainsi applicable au cas d'espèce les principes généraux du droit de l'Union Européenne ;

2. En l'espèce

2.1.

EN CE QUE la motivation de la décision attaquée se réfère quasi exclusivement à la décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) dd. 30/11/2021 ;

ALORS QU'un recours est pendant devant Votre Conseil suite à cette décision (CCE 270 252) ;

QUE, partant, la décision dd. 30/11/2021 ne peut être considérée comme définitive par la partie adverse ;

QUE pour garantir le caractère effectif du recours visé, le requérant doit d'une part, pouvoir l'introduire, et d'autre part, le voir tranché, avant (qu'il soit forcé) de quitter le territoire ;

QU'à défaut, ledit recours serait privé de tout effet utile puisqu'impuissant à éviter la (réalisation de la) violation des droits fondamentaux (articles 3 et 13 de la CEDH) invoqués ;

QUE l'article 27 du Règlement Dublin 604/2013 précité dispose que le demandeur d'asile doit avoir un recours effectif contre les décisions prises en application de ce règlement, telle l'annexe 26quater prise l'encontre du requérant en dd. 30/11/2021 ;

QUE la décision attaquée estime que le recours introduit contre l'annexe 26quater par le requérant devant Votre Conseil n'est pas suspensif et qu'il appartient au requérant d'introduire une procédure en extrême urgence afin de voir son recours tranché ;

QUE ce faisant, la partie adverse entrave, de manière intentionnelle, l'exercice des droits de la défense du requérant en l'obligeant à agir dans l'urgence ;

QU'il est partant, incompréhensible et incohérent de ne lui accorder aucun délai pour quitter le territoire et de le placer en détention avant que ce recours n'ait été examiné de manière utile ;

QU'en agissant de la sorte, la partie adverse « a inutilement porté atteinte aux droits de défense de la requérante en l'obligeant à faire face, dans la précipitation d'une procédure en extrême urgence et malgré les entraves inhérentes à sa privation de liberté, à deux décisions négatives et extrêmement lourdes de conséquences pour lui et sa famille ; qu'une telle légèreté ne peut être avalisée » CE, arrêt n°158.401 du 05/05/06 ;

QU'une telle motivation viole l'article 27 du Règlement Dublin 604/2013 précité ainsi que l'article 13 de la CEDH ;

Qu'une telle motivation viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 ainsi que l'article 13 de la CEDH et 47 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne ;

DE SORTE QUE l'acte attaqué viole les dispositions et principes visés au moyen.

2.2.

EN CE QUE la décision attaquée estime que le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de transfert du requérant vers la France a été analysé dans la décision de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) dd.30/11/2021 ;

QU'elle estime également que les éléments invoqués par le requérant en dd. 14/02/2022 concernant son état de santé ne sont pas démontrés ;

ALORS QUE le requérant a expliqué à la partie adverse avoir des problèmes liés à son foie en dd. 14/02/2022 ;

QUE dans le cadre de son recours introduit contre l'annexe 26quater dd. 30/11/2021, le requérant avait déjà fait part de ces éléments médicaux et du fait que des examens complémentaires étaient en cours ;

QUE dans le cadre de ce recours, il était mentionné que le requérant présentait une fragilité psychologique particulière et qu'un suivi était sur le point d'être mis en place ;

QU'il s'agit d'éléments transmis postérieurement à l'annexe 26quater, de sorte qu'ils ne peuvent avoir été pris en considération dans cette décision ;

QUE malgré ces demandes multiples d'examens médicaux et de mise en place d'un suivi psychologique auprès de Fedasil, le requérant n'a pas pu accéder à ces soins (voy. l'ensemble du dossier de pièce joint au présent recours) ;

QUE les transferts multiples du requérant d'un centre à un autre ont eu pour conséquence qu'il a été impossible d'obtenir un document médical circonstancié ;

QUE le simple fait que le requérant n'ait pas (encore) pu obtenir de document médical attestant de ces éléments (et ce en raison de l'attitude de Fedasil) ne permet nullement de conclure que le requérant ne présente pas une vulnérabilité particulière engendrant un risque de persécutions au sens de l'article 3 de la CEDH en cas de retour en France ;

QUE le requérant a besoin de suivis médicaux et psychologiques ;

QUE, lors de sa demande d'asile en France, il n'a pas pu bénéficier de tels suivis ;

QU'il a été par ailleurs contraint de dormir à la rue, ce qui est contraire à l'article 3 de la CEDH ;

QUE la décision attaquée ne conteste pas que le requérant n'a pas eu accès à un logement lors de procédure d'asile en France ;

QUE la décision attaquée n'effectue toutefois aucune analyse de ce traitement contraire à l'article 3 de la CEDH subi par le requérant lors de sa procédure en France ;

QUE les déclarations du requérant sont pourtant corroborées par le rapport Aida3 qui précise que seuls 51% des demandeurs d'asile en France parviennent à bénéficier d'un accueil (p. 104) ;

Qu'il ressort du rapport AIDA que l'accès au soin de santé est particulièrement problématique :

“Asylum seekers under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to health care thanks to the universal healthcare insurance (PUMA) system. Since January 2020, the 3-month residence requirement that applies to other third-country nationals and which used to apply only to asylum seekers under the Dublin procedure is now applicable to all asylum seekers without exception. After this 3-month period, asylum seekers benefit from the PUMA. The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum seeker must submit documentary evidence of the regularity of his or her stay in France, marital status and the level of his or her resources. As a result, asylum seekers cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Other negative consequences since the introduction of the new 3-month residence requirement include the fact that the compulsory examination at the entrance to the accommodation centers cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated.

(...)

Individuals with low income and who are still awaiting health insurance and needing healthcare quickly can turn to the All-Day Healthcare Centres (PASS) at their nearest public hospital. This is therefore also a possibility for asylum seekers under the accelerated and Dublin procedures. There, they will receive care and, if necessary, the medical letter needed to speed up the processing of their application for public health insurance. According to the law, all public hospitals are required to offer PASS services, but in practice, this does not always occur.

As a general rule, difficulties and delays for effective access to healthcare vary from one city to another in France. Access to the PUMA is functioning well in most of the regions of France, and is effective within one month. Access has been considerably improved since 2016, even if some difficulties remain, in particular for subsequent applicants. However, as explained above, the new policy which introduces a 3-month period before accessing to has rendered the access to healthcare more difficult in 2020.

(...)

Finally, some of the problems with regard to medical care are not specific to asylum seekers. Some doctors are reluctant to receive and treat patients who benefit from the AME or PUMA and tend to refuse booking appointments with them even though these refusals of care can in theory be punished.

National legislation does not guarantee any specific provision for access to care related to mental health issues. Asylum seekers can theoretically benefit from psychiatric or psychological counselling thanks to their health care cover (AME or PUMA). However, access remains difficult in practice because many professionals refuse to receive non-French speaking patients as they lack the tools to communicate non-verbally and / or funds to work with interpreters.

Victims of torture or traumatised asylum seekers can be counselled in a few NGO structures that specifically take care of these traumas. This adapted counselling is provided, for instance, at the Primo Levi Centre and Comede in Paris as well as the Osiris centres in Marseille, Mana in Bordeaux, Forum réfugiés – Cossi Essor Centre in Lyon. These specialised centres are however too few in France, unevenly distributed across the country and cannot meet the growing demand for treatment.

The difficulties are in fact even more aggravated by the geographical locations of some reception centres where the possibility to access mental health specialists would mean several hours of travel.

The general health system cannot currently cope with this adapted care for victims of torture and political violence. These regular structures lack time for consultations, funds for interpreters and training for professionals” (p.111-112)

Qu’ainsi ressort-il de ces informations objectives que :

- depuis janvier 2020, les demandeurs de protection internationale n’ont accès à l’assurance maladie publique (« PUMA ») qu’après avoir résidé 3 mois sur le territoire ! Une fois les démarches entamées, il faut généralement compter encore un mois pour que cet accès soit effectif...

- En attendant, les personnes doivent s’adresser au PASS (permanences d’accès aux soins de santé) mais en pratique, tous les hôpitaux publics n’offrent pas ce service.

- Certains médecins refusent de prodiguer des soins et d’accorder des rendez-vous aux étrangers bénéficiant de la PUMA, hypothéquant ainsi encore davantage l’accès aux soins.

- L’accès aux soins de santé mentale est très problématique en pratique. Le système des soins de santé dans son ensemble est incapable d’offrir une prise en charge adaptée aux victimes de persécution. Or, en l’espèce, il n’est pas contestable que le requérant a besoin d’un tel suivi.

Qu’il existe des difficultés en ce qui concerne l’accès aux soins de santé en particulier en cas de demandes de protections internationale multiples ou s’il s’agit de personnes nécessitant une prise en charge spécialisée, telles que des personnes souffrant de problèmes mentaux et les victimes de torture ou d’agression à caractère politique, ce qui est le cas du requérant (voy. rapport AIDA précité, p. 112) ;

Que l’état de santé du requérant s’oppose à tout transfert vers la France ;

Que la décision attaquée ne semble pas prendre au sérieux l'état de santé du requérant, l'absence d'accès à un logement en France et l'absence de suivi médicaux en France ;
Que la motivation de la décision attaquée est insuffisante sur ces éléments ;
Que, partant, la décision attaquée viole l'article 3 de la CEDH, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que les articles 62 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 précitée ;
Que la partie adverse a ainsi commis une erreur manifeste d'appréciation et a manqué à son devoir de bonne administration, en ce qu'il comprend son devoir de prudence et de minutie ;
De sorte que l'acte attaqué viole les dispositions visées au moyen.

2.3.

En ce qui la décision attaquée mentionne à plusieurs reprises un transfert du requérant vers l'Allemagne ;

Alors que la décision de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) dd. 30/11/2021 concerne un transfert du requérant vers la France ;

Que l'Allemagne n'est nullement compétente sur base du règlement Dublin 604/2013 précité pour (re)prendre en charge le requérant ;

Que la motivation de la décision attaquée est dès lors erronée en l'espèce ;

Que, partant, la décision attaquée viole les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 précitée ;

Que la partie adverse a manqué à son devoir de bonne administration, en ce qu'il comprend son devoir de prudence et de minutie ;

De sorte que l'acte attaqué viole les dispositions visées au moyen.

2.4.

EN CE QU'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie adverse ait donné la possibilité au requérant de faire connaître de manière utile et effective son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué ;

ALORS QU'il apparait qu'une telle audition préalable aurait permis au requérant d'expliquer en détails les problèmes de santé rencontrés et la nécessité de mettre en place un suivi psychologique ;

QUE la décision attaquée mentionne que des déclarations du requérant dd. 14/02/2022 ;

QU'il ne ressort toutefois pas du dossier administratif que ces déclarations ont été consignées en présence d'un interprète peule (langue du requérant) ;

QUE la partie adverse n'a dès lors pas donné la possibilité au requérant de faire valoir son point de vue, de manière utile et effective, avant l'adoption de l'acte attaqué ;

QUE le fait de ne pas entendre le requérant dans sa langue a dès lors en l'espèce une influence déterminante sur la portée de la décision attaquée ;

QUE ces éléments sont importants puisque la partie adverse n'est pas tenue de prendre la décision qu'elle a prise et que ces éléments auraient pu l'amener à apprécier différemment la situation de fait ;

QUE, par conséquent, le droit à être entendu a été violé ;

DE SORTE QUE l'acte attaqué viole les dispositions visées au moyen ; ».

3.3.3. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van artikel 51/5, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat een onmiddellijke terugleiding naar de verantwoordelijke lidstaat, zijnde Frankrijk, zich opdringt omdat verzoeker geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het bevel om zich naar Frankrijk te begeven (bijlage 26quater betekend op 25 december 2021). Verweerder heeft hierbij uiteengezet waarom volgens hem geen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM voorhanden is. Deze motivering is op het eerste gezicht pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Verzoeker voert aan dat zijn overdracht aan Frankrijk hem zal blootstellen aan behandelingen die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM. Hij merkt op dat hij tijdens het horen op 14 februari 2022 wees op problemen met zijn lever en dat hij in het kader van zijn beroepsprocedure tegen de bijlage 26quater ook reeds wees op medische elementen en het gegeven dat bijkomende onderzoeken gaande waren. Meer concreet stelt hij in deze procedure te hebben gewezen op een bijzondere psychologische

kwetsbaarheid en een opvolging die op het punt stond te worden voorzien. Hij wijst erop dat dit elementen zijn die dateren van na de bijlage 26quater en die dus niet reeds in rekening konden worden gebracht in deze beslissing. Hij voert aan dat hij, ondanks meerdere aanvragen voor medische onderzoeken en het instellen van een psychologische opvolging bij Fedasil, nog steeds geen toegang heeft gekregen tot deze medische zorgen. Hij stelt dat hij meermaals diende te verhuizen naar een ander centrum en dit tot gevolg heeft gehad dat hij actueel in de onmogelijkheid is om een (omstandig) medisch document voor te leggen. Het ontbreken van dit document laat volgens hem evenwel niet toe te besluiten dat hij geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die relevant is bij de beoordeling van het risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Frankrijk. Hij benadrukt dat hij medische en psychologische opvolging behoeft. Hij stelt dat hij gedurende zijn asielaanvraag in Frankrijk geen dergelijke opvolging heeft kunnen genieten en dat hij er gedwongen was om op straat te slapen, nu hij geen toegang had tot opvang tijdens zijn asielprocedure. Aldus is er volgens verzoeker wel degelijk sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Frankrijk. De behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM die verzoeker stelt te hebben ondergaan tijdens zijn eerdere procedure in Frankrijk zijn volgens verzoeker onterecht niet onderzocht in de bestreden beslissing. Hij wijst op zijn verklaringen ter zake die volgens hem overeenstemmen met de bevindingen in het AIDA-rapport inzake de opvang en de toegang tot de gezondheidszorg voor asielzoekers in Frankrijk.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbieden in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het

EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Frankrijk te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016 (GK), nr. 43611/11, F.G. v. Zweden en EHRM 23 augustus 2016 (GK), nr. 59166/12, J. K. en anderen v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht

van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin III-Verordening elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In de bestreden beslissing wordt er allereerst op gewezen dat “*(d)e beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat [...] reeds [werd] gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 30/11/2021.*”

Verder maakt verweerder melding van het bijkomende gehoor van verzoeker op 14 februari 2022 in verband met een mogelijk gedwongen overdracht aan Frankrijk. In het kader van dit gehoor verklaarde verzoeker, gevraagd om welke reden(en) hij niet terugkeerde naar Frankrijk, dat hij bang is om er op straat te slapen. Nog gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar Frankrijk, antwoordde verzoeker dat hij problemen heeft met zijn lever. In dit verband oordeelde verweerder nog als volgt:

“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Frankrijk: dit risico werd reeds beoordeeld in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 30/11/2021. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in

Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenmin het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn.”

Verzoeker houdt thans vol dat hij niet kan terugkeren naar Frankrijk, omwille van gezondheidsproblemen en een gebrek aan adequate toegang tot de gezondheidszorg en omdat hij bang is er op straat te zullen belanden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 11 oktober 2021 een eerste keer werd gehoord in het kader van de Dublinprocedure en een eventuele overdracht naar Frankrijk. Hij maakte gewag van leverproblemen. In de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 30 november 2021, die als een besluit tot overdracht aan Frankrijk is te beschouwen, oordeelde verweerder dat deze ingeroepen gezondheidsproblemen er niet aan in de weg staan dat verzoeker wordt overgedragen aan Frankrijk.

In dit verband werd overwogen dat geen medisch attest voorligt dat deze gezondheidsproblemen, de noodzaak van een behandeling of opvolging of de onmogelijkheid om te reizen aantoon. Er werd nog gemotiveerd dat verzoeker geen enkel element aanbrengt dat aantoon dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om (verder) te worden behandeld in Frankrijk. Uit verzoekers verklaringen en de stukken van het administratief dossier bleek volgens verweerder niet dat verzoekers gezondheidstoestand kritiek is of dat er sprake is van een ernstige mentale of fysieke aandoening.

Daarnaast wees verweerder er in zijn overdrachtsbesluit van 30 november 2021 nog op dat Frankrijk is onderworpen aan de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, waarvan de artikelen 17 en 19 de Franse autoriteiten opleggen om te voorzien in de noodzakelijke gezondheidszorgen. Verweerder oordeelde dat Frankrijk een lidstaat van de Europese Unie is die beschikt over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en een geschikt medisch korps. Hij benadrukte dat verzoeker, als verzoek om internationale bescherming, er toegang kan krijgen tot de noodzakelijke gezondheidszorgen en in dit verband geen systematische tekortkomingen blijken. Hij verwees hierbij naar het AIDA-rapport over Frankrijk van maart 2021 (https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2021/03/AIDA-FR_2020update.pdf).

In zijn overdrachtsbesluit van 30 november 2021 stelde verweerder nog vast dat verzoeker de mogelijkheid zal hebben om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen in Frankrijk, dat er voldoende garanties zijn op het vlak van non-refoulement en dat hij evenmin structurele problemen zag op het vlak van de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Frankrijk.

In zijn arrest van 2 maart 2022 met nr. 269 234 stelde de Raad – inzake het verzoek om in uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de schorsing van de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 te bevelen, waarbij de gevraagde schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid evenwel werd afgewezen – reeds vast dat verzoeker, inzake de ingeroepen psychologische problemen en de problemen met zijn lever, zeer vaag blijft over deze problemen, hun eventuele ernst en de behandelingen die hij hiervoor zou behoeven. De Raad stelde vast dat het in deze procedure voorgelegde medische attest hieromtrent ook geen bijkomende informatie geeft en hierin geen leverprobleem wordt vermeld en verder louter algemeen wordt gesteld dat er sprake is van symptomen die wijzen op een psychologisch lijden. De Raad merkte op dat uit het administratief dossier van verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid blijkt, dat in zijn hoofd geen bijzondere procedurele noden werden vastgesteld en dat hij geen gezondheidsproblemen inriep om zich te verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk. De Raad achtte het niet aangetoond dat verzoeker nood heeft aan specifieke medische of psychologische zorgen en wees erop dat ook niet blijkt dat hij deze in België actueel geniet. Bijgevolg oordeelde de Raad dat ook niet kan blijken dat het ontbreken van dergelijke zorgen verzoeker kan blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

In voormeld arrest stelde de Raad nog vast dat verzoeker zijn bewering dat hij in Frankrijk op straat zou hebben moeten leven tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, niet hard kan maken. De Raad wees erop dat verzoeker, in het kader van zijn eerste gehoor en wanneer gevraagd of hij redenen heeft met betrekking tot de opvangomstandigheden die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk, “neen” antwoordde en enkel opmerkte dat zijn aanvraag er was afgewezen. Noch op basis van de stukken in het administratief dossier, waaronder het AIDA-rapport, noch op basis van verzoekers verklaringen achtte de Raad het bewezen dat verzoeker bij een terugkeer naar Frankrijk dient te vrezen voor opvangomstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM.

Deze eerdere beoordeling door de Raad dient te worden hernomen. Er liggen actueel geen bijkomende, nieuwe gegevens voor die hierover anders kunnen doen oordelen.

Verzoeker kan ook niet overtuigen dat in de bestreden beslissing nog een bijkomende beoordeling en motivering inzake artikel 3 van het EVRM zich opdrong. Voorafgaand aan het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 heeft verzoeker reeds al zijn eerdere ervaringen in Frankrijk kunnen uiteenzetten, alsook de redenen die er zich tegen zouden kunnen verzetten dat hij wordt overgedragen aan dit land, en deze werden beoordeeld in dit besluit. Er blijkt niet dat verweerder dit andermaal diende te beoordelen in de bestreden beslissing, of hierover nog specifiek diende te motiveren. De motieven hieromtrent, met verwijzing naar het AIDA-rapport, kunnen worden gelezen in het overdrachtsbesluit van 30 november 2021. Op het ogenblik dat verzoeker op 14 februari 2022 andermaal werd gehoord, ditmaal in het kader van een mogelijk gedwongen overdracht aan Frankrijk, gaf hij vervolgens weliswaar aan bang te zijn dat hij in Frankrijk op straat zou moeten slapen, maar hiermee bracht hij nog geen nieuw, concreet element naar voor dat van aard was afbreuk te kunnen doen aan de eerdere beoordeling. Verder herhaalde verzoeker slechts dat hij problemen heeft met zijn lever, maar met deze verklaring werd reeds rekening gehouden in het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 en geoordeeld dat dit er zich niet tegen verzet dat verzoeker wordt overgedragen aan Frankrijk. Verzoeker maakte tijdens zijn meeste recente gehoor geen melding van psychologische problemen die eraan in de weg konden staan dat hij wordt overgedragen aan Frankrijk, zodat niet blijkt dat hieromtrent een beoordeling en motivering in de bestreden beslissing was vereist. Het gegeven dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 14 januari 2021 tegen het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 wel nog wees op een bijzondere psychologische kwetsbaarheid en een opvolging die op het punt stond te worden voorzien, doet hieraan nog geen afbreuk, nu verzoeker op 14 februari 2022 duidelijk aangaf dat er geen sprake is van psychische gezondheidsproblemen die van die aard zijn dat deze zich er volgens hem tegen verzetten dat hij wordt overgedragen aan Frankrijk.

De Raad ontkent niet dat de onzekerheden en andere moeilijkheden waarmee asielzoekers worden geconfronteerd, zeker wanneer hun verzoek wordt afgewezen, psychologische stress en moeilijkheden met zich mee kunnen brengen. In het geval van verzoeker moet evenwel worden vastgesteld dat hij zelf tegenover het bestuur nooit melding maakte van psychologische problemen. Een vroegere sociaal assistente en zijn advocaat vonden het blijkbaar wel raadzaam voor verzoeker om psychologische hulp te zoeken, maar tot op heden bleek een concrete medische afspraak niet mogelijk, ook omdat verzoeker enkele keren van centrum diende te veranderen. Ondanks het verblijf in België sinds september 2021 blijkt tot op heden niet dat verzoekers psychische problemen van die aard zijn dat deze dringende medische zorg of opvolging behoeften of dat dit aanleiding heeft gegeven tot ernstige problemen. Mocht dit wel het geval zijn, mag worden aangenomen dat verzoeker wel degelijk reeds toegang had gekregen tot medische zorg. Verzoeker kan niet aantonen met een begin van bewijs dat er sprake is van ernstige psychologische problemen die van die aard zijn dat deze eraan in de weg staan dat hij wordt overgedragen aan Frankrijk.

Bovendien wordt herhaald dat verweerder in zijn overdrachtsbesluit van 30 november 2021 ook reeds oordeelde dat niet blijkt dat verzoeker voor eventueel noodzakelijke medische zorgen niet terecht kan in Frankrijk. In de door verzoeker aangehaalde passages uit het AIDA-rapport leest de Raad geenszins dat verzoekers om internationale bescherming geen toegang kunnen krijgen tot de gezondheidszorg. Dringende medische zorgen blijken er te zijn gegarandeerd. Er blijkt verder niet dat het gegeven dat asielzoekers voor de aansluiting bij het systeem van de gezondheidszorg in Frankrijk soms enige tijd geduld moet hebben of enkele praktische problemen moeten overwinnen in verzoekers geval problematisch zou zijn.

Verzoekers blote bewering dat hij gedurende zijn asielaanvraag in Frankrijk geen medische opvolging heeft kunnen genieten, is bovendien in strijd met de door hem bij zijn verzoekschrift gevoegde mail van 29 december 2021 waaruit blijkt dat hij aan zijn advocate zou hebben meegedeeld dat hij

leverproblemen heeft en hiervoor een behandeling had ontvangen in Frankrijk. Hiermee gaf verzoeker dus aan dat hij als asielzoeker in Frankrijk wel degelijk toegang had tot de medische zorgen en hij slaagt er niet in aan te tonen dat dit niet andermaal mogelijk zal zijn.

De Raad is van oordeel dat verzoeker, wil hij een risico op schending van artikel 3 van het EVRM op grond van zijn gezondheidstoestand aannemelijk maken, minstens een begin van bewijs moet voorleggen dat zijn beweringen kan staven. Indien verzoeker daadwerkelijk ernstige psychologische of andere medische problemen heeft die van aard zich te verzetten tegen een overdracht aan Frankrijk, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij daarvan enig bewijs moet kunnen voorleggen. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker op dit vlak volledig in gebreke blijft.

De arts van het gesloten centrum oordeelde trouwens nog dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM.

Noch op grond van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Frankrijk noch op grond van de specifieke situatie van verzoeker als afgewezen asielzoeker die in het kader van de Dublin III-Verordening dient te worden overgedragen, blijken er zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugname door Frankrijk.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.3.5. Verzoeker betoogt daarnaast dat de bestreden beslissing verhindert dat hij beschikt over een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen het eerdere overdrachtsbesluit van 30 november 2021, dit met miskenning van artikel 13 van het EVRM en artikel 27 van de Dublin III-verordening. In de bespreking van zijn middel wijst hij in dit verband ook op artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Hij betoogt dat verweerder bewust zijn rechten van verdediging miskent door hem te verplichten met spoed te handelen. Hij acht het onbegrijpelijk en niet logisch dat hij geen termijn krijgt om het grondgebied te verlaten.

In dit verband merkt de Raad allereerst op dat verzoeker verkeerdelijk voorhoudt dat hij geen enkele termijn kreeg om vrijwillig gevolg te geven aan het overdrachtsbesluit van 30 november 2021. Verzoeker werd in dit besluit immers een termijn van 10 dagen gegeven om zich vrijwillig naar Frankrijk te begeven en er zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten. Verzoeker weerlegt de vaststelling in de bestreden beslissing niet dat hij naliet om binnen de gestelde termijn gevolg te geven aan dit besluit.

Verzoekers betoog dat zijn rechten van verdediging worden miskend doordat hij wordt verplicht met spoed te handelen en de Raad te vatten in uiterst dringende noodzakelijkheid, kan ook niet worden aangenomen. In dit verband benadrukt de Raad dat verzoeker de volledige beroepstermijn van 30 dagen had om in beroep te gaan tegen het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 en in dit verband al zijn grieven te ontwikkelen. Ook in het kader van de thans voorliggende procedure heeft verzoeker de kans gekregen om eventuele bijkomende grieven te ontwikkelen die sindsdien zijn ontstaan en die hij niet eerder kon opwerpen. Zowel zijn grieven inzake het overdrachtsbesluit van 30 november 2021 als inzake de bestreden beslissing heeft verzoeker in het kader van de voorziene procedures in uiterst dringende noodzakelijkheid ter beoordeling kunnen voorleggen aan de Raad, waarbij hij tijdens deze procedures bescherming genoot tegen een effectieve overdracht, minstens totdat de Raad zich over verzoekers procedures in uiterst dringende noodzakelijkheid had gebogen. Aldus toont verzoeker noch een schending van de rechten van verdediging noch een schending van het recht op een daadwerkelijk beroep zoals beschermd door de door hem aangehaalde bepalingen aan. De Raad wijst er nog op dat het Grondwettelijk Hof reeds bevestigde dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

3.3.6. Verzoeker wijst er nog op dat in de bestreden akte ook sprake is van een overdracht aan Duitsland. Dit betreft evenwel een duidelijke materiële vergissing. Zoals elders in de bestreden akte wel correct wordt vermeld, wordt verzoeker overgedragen aan Frankrijk, dit in uitvoering van het overdrachtsbesluit van 30 november 2021. Er blijkt niet dat deze overduidelijke materiële vergissing verzoeker heeft geschaad in zijn belangen.

3.3.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat deze steunt op kennelijk onredelijke motieven. Evenmin toont hij aan dat verweerder bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

3.3.8. Verzoeker voert nog de schending aan van het hoorrecht. Hij stelt niet in de mogelijkheid te zijn gesteld om op een nuttige en effectieve wijze zijn standpunt uit te zetten inzake zijn medische problemen en de noodzaak van een psychologische opvolging, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Inzake het gehoor van 14 februari 2022 stelt hij niet de bijstand te hebben genoten van een tolk peul.

Uit het formulier hoorrecht van 14 februari 2022 blijkt dat verzoeker werd gehoord in de Franse taal. Hij werd niet bijgestaan door een tolk. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gaf verzoeker aan dat hij ook een zekere kennis heeft van de Franse taal. Er blijkt ook niet dat verzoeker er zich tegen verzette om, bijkomend en specifiek wat een gedwongen overdracht betreft, te worden gehoord in de Franse taal. Evenmin blijkt dat er zich tijdens dit gehoor taalkundige problemen stelden. Verzoeker gaf telkens een pertinent antwoord op de hem gestelde vragen, wat aantoonde dat hij deze begreep. Zelfs al kan niet worden uitgesloten dat verzoeker mogelijk meer moeilijkheden heeft om gedetailleerde verklaringen af te leggen in het Frans dan in zijn moedertaal, bleek hij telkens in staat om een duidelijk antwoord te formuleren op de hem gestelde vragen. Specifiek gevraagd of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Frankrijk, gaf verzoeker aan dat hij leverproblemen heeft. Verzoeker kan niet overtuigen dat hij omwille van taalkundige problemen zelfs niet kon wijzen op psychische problemen die zich verzetten tegen de overdracht aan Frankrijk. Er blijkt op het eerste zicht geenszins dat verzoeker niet in de mogelijkheid was op een nuttige en effectieve wijze zijn standpunt naar voor te brengen tijdens dit bijkomend gehoor, nadat hij enkele maanden eerder trouwens wel reeds met bijstand van een tolk peul was gehoord inzake een mogelijke overdracht aan Frankrijk en hij op dat ogenblik evenmin wees op psychologische problemen. Een miskenning van het hoorrecht kan op het eerste zicht niet worden vastgesteld. Ook kan verzoeker trouwens niet overtuigen dat de thans door hem aangevoerde gezondheidsproblemen van die aard zijn dat deze werkelijk van invloed konden zijn op het beslissingsproces.

3.3.9. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Overdrachten naar lidstaten die vallen onder het toepassingsgebied van de Dublin III-verordening, zoals wordt beoogd met de bestreden beslissing, zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie, *Pb.L.* 19 december 2017, afl. 339, 90: *“Het terugsturen van een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land naar een andere lidstaat kan krachtens het Unierecht niet als “terugkeer” worden beschouwd.”*) Verzoeker kan zich op het eerste gezicht dus niet dienstig beroepen op de artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en 5 van de Terugkeerrichtlijn.

3.3.10. Het enig middel is niet ernstig.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE BONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE BONDT

I. CORNELIS